

Ik ben Marijke Kohinor 77 jaar en grootmoeder van 3 kleinkinderen.

Ik woon in Amsterdam waar in een ziekenhuis in oktober 1973 mijn dochter werd geboren. Het was in de periode van de autoloze zondagen, het rapport van de Club van Rome en de ontdekking van de schadelijke effecten van DDT en andere bestrijdingsmiddelen.

Toen ik thuis kwam uit het ziekenhuis las ik een artikel over het gat in de ozonlaag en de rol van drijfgassen in o.a. spuitbussen daarbij.

Dat artikel kwam op mijn wc te hangen om uit te leggen waarom daar geen spuitbus meer hing.

Niet veel later viel het me op dat als ik de hond uitliet het buiten zo vaak stonk.

Al snuffelend kwam ik er achter welke gevaarlijke chemische fabrieken in het Westelijk Havengebied, waar ik vlak bij woonde, stonden. Toen kwam Lekkerkerk in het nieuws waar een hele wijk op chemisch verontreinigde grond was gebouwd.

Inmiddels was de Gifatlas van Vrij Nederland verschenen, kwamen de dioxineschandalen in de Volgermeerpolder en de Diemerzeedijk boven water en werd Nederland Gifvrij opgericht.

Toen Amsterdam, waar de bodem heel erg verontreinigd bleek te zijn, een depot voor chemisch verontreinigde grond en reinigingsinstallaties in de buurt van mijn huis wilde bouwen was de maat vol.

Ik ging naar een hoorzitting voor informatie en om bezwaar te maken.

Op dat moment drong het tot me door in wat voor wereld we leefden. Bij bijna al die grote chemische fabrieken in mijn woonomgeving was altijd wel iets loos. Dat rook ik en dat stond soms in de krant. Ik begon vergunningen die aangevraagd werden uit te pluizen en bezwaar te maken. Soms met hulp van studenten en of de chemiewinkel van een universiteit. Inmiddels had een milieugroep contact met me opgenomen om gezamenlijk met hen en het wijkopbouworgaan de problemen aan te pakken.

Zo kwam ik te staan tegenover beruchte bedrijven als Borg Warner, Tanker Cleaning en Philips Duphar. Ook de Hemwegcentrale, het AEB, Witco, Oil Tanking en Cargill, (deze laatste 4 nog steeds prominent aanwezig in het Westelijk Havengebied (eventueel onder een andere naam.)

De provincie was vergunning verlenend gezag en de ambtenaren behandelde me netjes.

Als ik fouten in de vergunningen vond of het niet eens was met de voorschriften ging ik naar de Raad van State. En het werkte. Soms kreeg ik gelijk, soms niet, maar zelfs dan kon onze bemoeienis een goede uitwerking voor de omgeving hebben. Soms werd er zelfs een bedrijf stil gelegd naar aanleiding van klachten van mij.

Vanaf 2000 heb ik mijn activiteiten op milieugebied, om persoonlijke redenen min of meer afgebouwd.

Helaas, want als er iets de laatste jaren overduidelijk geworden is, is het dat technische ingrijpen om de emissie van schadelijke stoffen te verminderen niet leidt tot verbetering van het milieu/klimaat. Alle beschikbaar gekomen ruimte wordt onmiddellijk weer gebruikt omdat wij allemaal steeds maar meer meer meer willen hebben zelfs als dat ten koste van onze kinderen en kleinkinderen gaat.

Inmiddels was de wijk waar ik nu ruim 50 jaar woon tot " Beschermd Stadsgezicht / Van Eestereren Buitenmuseum" gepromoveerd. De stenen, nadrukkelijk niet de bomen die er ruim 60 jaar geleden

een belangrijk onderdeel van uit maakte. In 2016 was een piepklein plantsoen vlak bij mijn huis jaren lang zo ernstig verwaarloosd door het toenmalige Stadsdeelbestuur dat het gedurende lange perioden onder water stond en daarom volledig gerenoveerd moest worden. Kosten ruim 1,3 miljoen Euro.

Wreed wakker geschud door de kap van een deel van de beeldbepalende Vleugelnoten die een prachtige laan vormen die langs het plantsoen ligt, besloot ik mij eens flink met die renovatie te gaan bemoeien met als doel zoveel mogelijk van de in de jaren 50 geplante bomen te redden.

Ik kreeg daar alle gelegenheid, medewerking, ja vaak zelfs waardering voor.

Afgesproken werd, door middel van een in de stadsdeelcommissie unaniem gesteunde motie, ook gesteund door het dagelijks bestuur, in 2018 alle Vleugelnoten aan de noordrand van het plantsoen en de daarlangs lopende laan aan te melden voor de monumentale Bomenlijst van Amsterdam.

Vanaf dat moment heb ik regelmatig contact met de projectleider, de verantwoordelijk bestuurder en de stadsdeelcommissie over de stand van zaken.

De renovatie was gecompliceerder dan gedacht waardoor de wateroverlast bleef voortduren. Ook werd per ongeluk, zonder vergunning, een monumentale boom gekapt om op die plaats een plantenbak te realiseren.

Op mijn verzoek werd van de gang van zaken rond de renovatie een evaluatierapport gemaakt om een plan van aanpak met richtlijnen op te stellen om de fouten die waren gemaakt bij toekomstige renovaties te voorkomen.

Na 5 jaar intensief onderhandelen over een piepklein stukje natuur in mijn directe omgeving is dit het resultaat.

Er staan nog 112 Vleugelnoten. Recent is er een kapvergunning verleend voor de kap van 8 exemplaren. Vier zijn er gekapt en daar zijn sprietjes met een stamonttrek van 22 cm. voor terug geplant. De kapvergunning was in etappes aangevraagd, echter zonder het juiste adres maar met het adres van het Stadsdeelkantoor op een afstand van naar schatting 5 kilometer. Om bezwaar te maken tegen een kapvergunning moet je de bewuste boom vanuit je huis kunnen zien of op minder dan 100 meter afstand van de boom wonen. Ondanks maanden lang dagelijks de bekendmakingen van de vergunningen bekijken waren door de opgave van het foutieve adres op grote afstand de bomen door mij niet herkend als de bomen waar ik al vijf jaar intensief contact met zowel de gemeente als het stadsdeel over onderhield.

Toen ik bezwaar maakte tegen de onjuiste procedure werd mijn bezwaar niet ontvankelijk verklaard omdat ik in de termijn dat de vergunningaanvraag foutief gepubliceerd was niet op tijd had gereageerd. De gemeente gaf op de hoorzitting te kennen dat 98 van de bewuste 112 Vleugelnoten in slechte conditie waren, zij dat al jaren wisten en dat ze gefaseerd gekapt zouden worden.

Volwassen bomen zijn letterlijk de laatste strohalm om je in de klimaatcrisis aan vast te klampen. Wat zou ik graag de rechter om een uitspraak vragen over dit wanbeleid van bestuurders die fout op fout maken, daar niets van leren .